

Matth. 5.
Luc. 6.

Incedamus per viam arctam atque angustam, cordis contritionem diligentes, ut semper nobiscum memoria mortis permaneat, & a damnatione liberemur. *Vae enim, inquit, vobis, qui ridetis; quia lugebitis & flebitis. Beati qui nunc lugent, quia ipsi consolabuntur.* Inclinemus nos ad sepulcra, & conditionis nostrae arcana perspiciamus. Permissos ossium acervos, crania carnis exuta, & reliqua illa ossa cernentes, nos in illis contemplantur. Ubi floris juventutis pulchritudo? ubi venustus ille genarum color? Haec nobiscum cogitantes, carnis desideria fugiamus, ne in resurrectionis die confundamur. Infirmis autem meis in tuis precibus memor esto, non negligens te ipsum, ut mei, qui vermis sum atque putredo, recordetur Dominus Deus, liberetque me a suppliciis, quae peccatoribus parata sunt, dignumque reddat deliciis Paradisi. Quoniam ipsius est benignitas, & iustitia, & misericordiae eius super omnia opera ipsius. Amen.

Psal. 144

EΝ τῇ τρυφῇ ὁδῶν καὶ τεθλιμμένη βαδίσωμεν, ἵνα σωτηριώμεθα ἐκ καρδίας ἀγαπῶντες, ἵνα ἀφαιρήσῃ ἡμῖν ἡ ὕψιστος μνήμη, καὶ ἐλευθερωθῶμεν ἐκ καταδίκης. Οὐδὲ γὰρ, φησὶν, οἱ κελαινότες, ὅτι κλαύετε καὶ κενθῆσθε. μακάριοι δὲ οἱ κενθῆντες ὅτι, ὅτι αὐτῶν ἡ ἀποκλήθησονται. **B** Ἐγκύβωμον ἐν μνημείῳ, καὶ ὄλωμεθα ἐκ φύσεως ἡμῶν μυστήρια. τὴν ἐπάλληλον τὴν ὄσέων σωρὸν, κρανία σαρκῶν γεγυμνασμένα, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὄσέων. ὁμοίως δὲ θεοσάμνοι, ἑαυτοὺς ἐν οὐρανῶν ὄλωμεθα. Πῶς ἔτι πάντες ἀνδρες τὸ κελαιότατος, καὶ ἡ ἀρχαία τὴν πρῶτα; ταῦτα δὲ ἐνδυμῆμοι, πασώμεθα τὴν σαρκῶν ἐπιθυμίαν, ἵνα ἐν τῇ ἀνάστασι μὴ καταχλωδωθῶμεν. Μνημόθυνοι δὲ τῆ ἐμῆς ἀποσκευῆς ἐπὶ τῶν κενθῶν ὄσων, σεαυτῶν μὴ ἀμελῶν, ὅπως μνησθῆναι μὴ Κύριος ὁ Θεός, τῶν σκόλων καὶ σαφῶν ὑπάρχοντι. καὶ ῥύσθηται με ἐκ ἐπιτησιμῶν βασιλῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἀξιώσει τὴν τρυφῆν ἡ ἀποκλήσει. ὅτι ἡ χρηστότης αὐτῆ καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ οἱ οὐκ ἄρμοι αὐτῆ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτῆ. ἀμήν.

Fater quidam rem, quam ab alio acceperat, narrabat de homine quodam habitante in quadam civitate, qui apud se mercenarium habebat, cui omnia sua concedebat. Huic vitam solitariam degendi incesit desiderium: a quo quidem instituto ut juvenem rebus suis utilem removeret, herus fere nihil intentatum reliquit: at frustra in retinendo illo laboravit. Juvenis enim hic mundo renunciavit, ad fratres se recepit. Verum paucis post annis invasit eum tentatio redeundi ad seculum: relictaque sua cella ad herum rediit, sub pretextu illum revivendi. Hic autem fratrem semel atque iterum libens suscepit: sed tertio rediens frater, deposita simulationis persona, homini occultam animi sui passionem ac morbum patefecit, dicens: Quandoquidem amplius perferre nequeo jugum vitae monasticae, obsecro te, domine, ut me apud te recipias, eodemque quo olim loco habebas. Spero enim me rectius etiam, quam antea, rebus tuis consulturum: ex te quippe acceperam, quod & filiam tuam

A Δεφός τις παρῶντα διηγῆτο τοῦτο, ἀπὸ τῆς πόλεως ἑτέρας ἀδελφῶν ἀνδρωπός τις ἦν ἐν πόλει τινί, καὶ ἔτος ἦν ἔχων μίσθιον μὴ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐπαρῆν πᾶσαν τὴν ἡμετέραν αὐτοῦ. τῆτον ὑποσῆλθε λογισμὸς ἀναχωρήσας πρὸς τὴν μονήρη βίον. ὁ δὲ τῆς αὐτῆς χρεὼν πάντων ἐποίησε, βυλομόνος οὐκ ἔλατ' ἔτι σκοπέει τὴν νεώτερον, καὶ ὅτι ἦν ἐνοῶν τοῖς αὐτῶν παρῶντασι. καὶ οὐκ ἔλατ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμετέρας. ἀπαρῆν τῶν ἀδελφῶν. μετ' ὀλίγα δὲ ἔτι ἤβησε πολεμίας ἔτι ἡμετέρας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀφῆκε τὸν κελαιότατος αὐτῶ ἀνεχώρει πρὸς τὴν αὐτῶ ἀπόκλιτον, ὡς δὲ ἔλατ' ἑαυτοῦ ἐπίσκεψεν ἔτι ἀνδρός. Ἐπεδῆσε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν ἀδελφὸν ἀσμένως ἀπάξ καὶ δῖς. τὴν δὲ τῆς αὐτῆς καὶ ὅσον παρῶντα ὁ ἀδελφός τὸν παρῶντα πᾶν τὸ ἀποκείσεως ἐνεφῆνε τῶν ἀνδρῶν τὸν κελαιότατος ἐν ἑαυτῶ παρῶντα, εἰπὼν. ἐπίδη οὐκ ἔτι δυνάμει ὑπενεγκῆν τὴν ζυγὸν ἡ μονήρης βίον, ἀποκλήσει σε, κύριε, δεξά με μὴ σεαυτῶ, καὶ ἔλατ' με καὶ τὴν ἀρχαίαν παρῶντα. ἐλατῆζω γὰρ πλέον ἐνοῶν ἐν τοῖς παρῶντασι, ὑπὲρ ὅ ἡμῶν. ἀκηκόειν γὰρ ἀποκλήσει σε, ὅτι καὶ τὴν ἀποκλήσει σε ἡμετέρας